

Piotr Babrakowski

Górnik z Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie ww. kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. Podczas pacyfikacji ww. zakładu pracy w dniu 16 XII 1981 r. postrzelony przez oddziały milicyjno-wojskowe. W rezultacie konieczna była hospitalizacja oraz zabieg operacyjny, polegający na usunięciu pocisku z lewej nogi.

Marek Bartosiak

Od 1986 r. związany był z Solidarnością Walczącą, rok później został jej przywódcą w Jastrzębiu-Zdroju. Zajmował się drukiem i kolportażem ulotek, plakatów i pism podziemnych, m.in. „Bez Cenzury”, „Gazeta Strajkowa”, „Solidarność Walcząca Jastrzębie”. W 1987 r. był współtwórcą Niezależnej Organizacji Samoobrony, grupy działającej w Jastrzębiu-Zdroju i zajmującej się drukowaniem pism Solidarności Walczącej, ulotek i plakatów, które następnie rozrzucano na terenie miasta. W 1988 r. przewodniczył Miejskiemu Komitetowi Solidarności, współorganizował strajk w Jastrzębiu-Zdroju, odpowiadał za poligrafię. Należał także do współzałożycieli Radia Solidarności Walczącej w Jastrzębiu-Zdroju.

Anna Boduch-Kulińska

Reprezentowała nurt opozycyjny w środowisku śląskiej służby zdrowia. Brała udział w organizowaniu NSZZ „S” przy Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Rudzie Śląskiej, pełniła funkcję wiceprzewodniczącej związku. Decyzją z dnia 19 XII 1981 r. została zatrzymana w miejscu pracy (przychodnia przy Hucie „Pokój” w Rudzie Śl.) i aresztowana. Umieszczona w Zakładzie Karnym w Lublińcu, następnie w Ośrodku Odosobnienia w Darłównu – od 19 XII 1981 do 25 III 1982 r. Po wyjściu z internowania szykanowana w miejscu pracy oraz kontrolowana przez Służbę Bezpieczeństwa do 1989 r.

Piotr Boruszewski

Prowadził działalność niepodległościową zarówno w legalnych, jak i zdelegalizowanych strukturach NSZZ „Solidarność”. We wrześniu 1980 r. był inspiratorem strajku okupacyjnego na KWK „Dymitrow” w Bytomiu. Był członkiem Prezydium Zakładowej Komisji Robotniczej, a następnie Komitetu Strajkowego. W okresie od października 1981 r. do czasu wprowadzenia stanu wojennego był przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „S” przy ww. kopalni. 13 XII 1981 r. organizator wiecu i próby strajku w kopalni. 14 XII 1981 r. internowany i osadzony najpierw w ośrodku odosobnienia w Zabrze-Zaborzu, a następnie w Uhercach, skąd został zwolniony 30 IV 1982 r. Po opuszczeniu ośrodka internowania ponownie angażował się w prace związkowe, organizował pomoc dla rodzin osób internowanych. Z racji prowadzonej działalności opozycyjnej poddany inwigilacji szczególnej. W 1983 r. współtworzył, następnie kierował Duszpasterstwem Ludzi Pracy przy kościele Podwyższenia Krzyża Świętego w Bytomiu. Współorganizator Mszy za Ojczyznę oraz Tygodni Kultury Chrześcijańskiej. 27 XI 1987 r. skazany przez Kolegium ds. Wykroczeń na karę grzywny. W lutym 1989 r. organizował Tymczasową KZ „S” przy KWK „Dymitrow”.

Janina Jadwiga Chmielowska

Była głównym organizatorem NSZZ „S” w Instytucie Systemów Sterowania w Katowicach, w zarządzie MKZ organizowała siatki łączności teleksowej, serwis dziennika MKZ, spotkania i prelekcje. Należała do Regionalnego Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania, weszła w skład zarządu Regionu Śląsko-Dąbrowskiego, była bliskim współpracownikiem Andrzeja Rozpłochowskiego. Po wprowadzeniu stanu wojennego była przewidziana do internowania w ramach akcji „Jodła”, ze względu na nieobecność w miejscu zamieszkania nie została zatrzymana. Od kwietnia 1982 r. była poszukiwana listem gończym wystawionym przez Prokuraturę Rejonową w Chorzowie, poszukiwania prowadził Wydział Kryminalny KWMO w Katowicach. List gończy odwołany został dopiero 1 VIII 1990 r. Wraz z wystawieniem listu gończego wniesiono również zastrzeżenie wyjazdów poza granice kraju. Kontrola działalności Janiny Chmielowskiej prowadzona była w ramach Kwestionariusza Ewidencyjnego kryptonim „Elektra” oraz w ramach Sprawy Operacyjnego Rozpracowania kryptonim „Ośmiornica”, z których wynika, że ww. w okresie ukrywania się od 1982 r. do 1990 r. prowadziła nadal działalność związkową, m.in. w ramach Solidarności Walczącej. Notatki zawarte w ww. sprawach dowodzą, że działalność ta miała miejsce nie tylko na terenie woj. katowickiego, ale również na terenie Wrocławia.

Józef Jerzy Filipek

Działacz NSZZ „Solidarność”. Brał udział w strajku w KWK „Wujek” w dniach 15–16 XII 1981 r. Był członkiem Komitetu Więzionych za Przekonania oraz jednym z inicjatorów utworzenia Konfederacji Polski Niepodległej na terenie Domów Górnika przy KWK „Wujek”. Dnia 29 III 1982 r. w trakcie wstępnego spotkania grupy KPN zatrzymany i internowany. Podczas przeszukania w mieszkaniu znaleziono ulotki KPN i „Solidarności”. Józef Filipek był internowany do dnia 23 VII 1982 r. w ośrodkach odosobnienia w Kokotku oraz Zabrze-Zaborzu. Po zwolnieniu z internowania funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa przeprowadzali z nim rozmowy, a 1 III 1983 r. został zwolniony z pracy w KWK „Wujek”.

Bohdan Józef Frączek

Od 1973 r. wraz z kilkoma osobami współtworzył na terenie Katowic grupę konspiracyjną, która przez swoją działalność miała pomóc w procesie demontażu ustroju komunistycznego w Polsce. Grupa konspiracyjna działała do roku 1989. Aktywnie wspierał podziemie solidarnościowe, tworząc m.in. w swoim mieszkaniu punkt opozycyjny, gdzie dostarczano i kolportowano nielegalne wydawnictwa oraz ukrywano związane z podziemiem osoby, które były poszukiwane przez służbę bezpieczeństwa. Z uwagi na swoją działalność Pan Bohdan Frączek był objęty zakrojoną na szeroką skalę kontrolą ze strony służby bezpieczeństwa.

Bernadetta Grobelny

Od wprowadzenia stanu wojennego do 1988 r. była zaangażowana w pomoc osobom represjonowanym oraz uczestniczyła w kolportażu materiałów bezdebitowych. Po wprowadzeniu stanu wojennego organizowała pomoc pieniężną dla rodzin osób internowanych; rodzinom tym dostarczała też artykuły żywnościowe. Uczestniczyła w zbiórce pieniędzy na „Regionalny Informator Solidarności”, gromadziła informacje o osobach aresztowanych i skazywanych w czasie stanu wojennego. Kolportowała prasę

niezależną: „Tygodnik Mazowsze”, „Głos Śląsko-Dąbrowski”, „Solidarność Walcząca”, „To i Owo”, a także książki, kasety i kalendarze wydawane przez podziemne struktury „Solidarności”. W jej mieszkaniu powstał punkt wymiany materiałów i informacji pomiędzy działaczami podziemia w Gliwicach i Chorzowie.

Zdzisław Bronisław Honkisz

Działacz NZSS „Solidarność”, także po zdelegalizowaniu struktur związku. Pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Zakładowej przy Spółdzielni Mieszkaniowej „Osiedle Karpackie” w Bielsku-Białej, uczestniczył w organizowaniu nielegalnej „Solidarności” oraz akcjach protestacyjnych przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego. Internowany 24 XII 1981 r. i osadzony w Zakładzie Karnym w Jastrzębiu-Szerokiej, następnie – tj. 29 XII 1981 r. – tymczasowo aresztowany i umieszczony w Areszcie Śledczym w Bielsku-Białej. Wyrokiem wydanym w dniu 8 IV 1983 r. przez Sąd Wojewódzki w Bielsku-Białej skazany na 3 lata pozbawienia wolności. Zasądzoną karę odbywał kolejno w Zakładzie Karnym w Raciborzu, Strzelcach Opolskich oraz Kłodzku. Na mocy ustawy o amnestii w dniu 8 IV 1983 r. warunkowo zwolniony z odbywania reszty kary.

Ludwik Jan Karmiński

Działacz Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. Ponadto był również członkiem Konfederacji Polski Niepodległej, której struktury zakładał w KWK „Wujek”. W dniach 13–16 XII 1981 r. brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni. Wszedł w skład powołanego wówczas Komitetu Strajkowego. W latach 1981–1983 uczestniczył w działalności niepodległościowej w ramach zdelegalizowanych struktur NSZZ „Solidarność”. Brał udział w kolportażu biuletynu podziemnego „Wujek i Kontakty” oraz organizował pomoc dla rodzin zastrzelonych górników.

Wanda Emilia Kolasa

Działaczka NSZZ „Solidarność” na terenie Gliwic. Przed wprowadzeniem stanu wojennego jako współorganizator NSZZ „S” w placówkach szkolnych na terenie Gliwic pełniła funkcję członka Prezydium NSZZ „S” Placówek Oświaty i Wychowania w Gliwicach. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestała działalności niepodległościowej. Była współorganizatorem i uczestnikiem szeregu spotkań z przedstawicielami opozycji politycznej wywodzącej się z kręgów NSZZ „S”. W latach 80-tych organizowała nielegalne struktury w szkolnictwie na terenie Gliwic. Inspirowała środowisko nauczycielskie do bojkotu wyborów do Sejmu i Rad Narodowych, niewstępowania do ZNP, nieuczestniczenia w pochodach pierwszomajowych. Społecznie zajęła się rozdziałem darów w ramach pomocy charytatywnej prowadzonej przy parafii Świętych Piotra i Pawła w Gliwicach. Uczestniczyła ponadto w Mszach patriotycznych na terenie Gliwic. W listopadzie 1988 r. wystosowała wraz z innymi nauczycielami – byłymi działaczami NSZZ „S” petycje do MSW, Prymasa Polski, Sejmu PRL i Lecha Wałęsy w sprawie legalizacji NSZZ „S”. W dniu 25 II 1989 r. na spotkaniu działaczy zdelegalizowanych wówczas struktur NSZZ „Solidarność” w Ustroniu została wybrana do Rady Działaczy Regionu Śląsko-Dąbrowskiego NSZZ „S”. Była odpowiedzialna za zorganizowanie struktur „Solidarności” w środowisku nauczycielskim

Gliwic. W kwietniu 1989 r. w Wydziale Oświaty w Gliwicach zgłosiła fakt powstania TMK NSZZ „S” Pracowników Oświaty i Wychowania.

Władysław Kościelniak

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek”. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe został postrzelony i w wyniku obrażeń doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Jędrzej Krakowski

W 1957 r. jako student Uniwersytetu Warszawskiego kolportował ulotki krytykujące decyzję władz państwowych dotyczącą likwidacji pisma „Po prostu”. W marcu 1968 r. publicznie krytykował władze państwowe oraz działania podejmowane w stosunku do środowisk akademickich. Od 1976 r. zaangażowany w działalność KOR-u. Jeden z założycieli NSZZ „S” na Akademii Ekonomicznej w Katowicach, doradca MKR NSZZ „S” przy Hucie „Katowice”. Internowany od 13 XII 1981 r. do 20 V 1982 r. Osadzony w ZK w Raciborzu, następnie w Jastrzębiu-Szerokiej. Sygnatariusz „listu otwartego do Sejmu PRL” z marca 1983 r. Zwolniony z pracy dydaktycznej na uczelni.

Jan Ludwiczak

Działacz NSZZ „Solidarność” przy Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. We wrześniu 1980 r. wszedł w skład Komitetu Strajkowego na KWK „Wujek”, który później przekształcił się w Komitet Założycielski NSZZ „S”. Pełnił początkowo funkcję wiceprzewodniczącego, a od stycznia 1981 r. przewodniczącego NSZZ „S” w tym zakładzie pracy. Był również członkiem Konfederacji Polski Niepodległej. W lipcu i grudniu 1981 r. był delegatem na I i II Walny Zjazd Delegatów Regionu Śląsko-Dąbrowskiego. 13 XII 1981 r. został internowany, a następnie osadzony w ośrodkach odosobnienia w: Jastrzębiu-Szerokiej, Uhercach, Rzeszowie, Łupkowie. W czasie internowania brał udział w pięciodniowej głodówce, sprzeciwiając się trwaniu stanu wojennego. Z internowania został zwolniony 23 XII 1982 r. Od listopada 1983 r. do marca 1984 r. organizował nielegalną grupę, której zadaniem miało być kolportowanie ulotek i wydawnictw niepodległościowych. W latach 80-tych doświadczał represji ze strony dyrekcji kopalni, natomiast funkcjonariusze SB przeprowadzali u niego rewizje, przesłuchiwali go, zastraszali oraz prowadzili rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze. W rocznicę pacyfikacji KWK „Wujek” w latach 80-tych był zatrzymywany przez funkcjonariuszy MO. W marcu 1989 r. wszedł w skład Komisji Inicjatywnej powołującej NSZZ „S” KWK „Wujek”.

Wiesław Łobień

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek”. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe został postrzelony i w wyniku obrażeń doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Mirosław Tomasz Łysik

Członek Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” przy Bytomskich Zakładach Naprawczych Przemysłu Węglowego. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność niepodległościową w ramach zdelegalizowanych struktur NSZZ „Solidarność”. Organizował zbiórki pieniężne na rzecz osób internowanych. Internowany od 16 V 1982 r. do 24 VII 1982 r. Po odzyskaniu wolności w dalszym ciągu prowadził działalność opozycyjną. Krytykował ustrój Polski Rzeczypospolitej Ludowej i sojusz polityczny z ZSRR. Ponownie internowany 29 VIII 1982 r., zwolniony 16 X 1982 r.

Maria Malusecka

Działaczka związkowa. Pełniła funkcję sekretarza Komisji Zakładowej przy Instytucie Metali Nieżelaznych w Gliwicach. Realizowała postulaty ruchu związkowego, jednocześnie krytykowała politykę władz centralnych. Krytykowała władze także po wprowadzeniu stanu wojennego, ponadto odmówiła podpisania oświadczenia „o lojalności” oraz popierała działalność zdelegalizowanych organizacji takich jak ROPCiO i KPN. Z uwagi na powyższe została aresztowana, a następnie umieszczona w ośrodkach odosobnienia. Łącznie jej internowanie trwało od 31 XII 1981 r. do 1 VIII 1982 r. W tym czasie przebywała w: Areszcie Śledczym w Gliwicach, Zakładzie Karnym w Sosnowcu, Ośrodku Odosobnienia w Darłównku i Ośrodku Odosobnienia w Bytomiu-Miechowicach. Z powodu złego stanu zdrowia została skierowana podczas internowania do Szpitala Klinicznego w Katowicach, ale nastąpiło to dopiero po interwencji Międzynarodowego Czerwonego Krzyża. Po zwolnieniu z internowania była kontrolowana przez organy bezpieczeństwa aż do roku 1988.

Tadeusz Antoni Matusiak

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. 16 XII 1981 r. uczestniczył w starciach z oddziałami milicyjno-wojskowymi podczas pacyfikacji kopalni. W wyniku użycia przez oddziały ZOMO gazów bojowych został w dniu 16 XII 1981 r. hospitalizowany. Przebywał przez kilka dni w Centralnym Szpitalu Górniczym w Katowicach-Ochojcu z powodu silnego zatrucia środkami chemicznymi. Doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W marcu 1989 r. wszedł w skład Komisji Inicjującej powstanie Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” na KWK „Wujek”.

Bogdan Franciszek Miodek

Przewodniczący Oddziałowej Rady NSZZ „S” Oddziału Gospodarczego na KWK „Ziemowit” w Tychach. W czasie trwania stanu wojennego nie zaprzestał działań związkowych, m.in. zainicjował akcję zbierania składek na rzecz więźniów politycznych oraz akcję pomocy dla rodzin internowanych górników. Z powodu tych działań został internowany w okresie od 16 II 1982 r. do 11 VI 1982 r. Przebywał w ośrodkach odosobnienia w Zabrze-Zaborzu oraz Uhercach. Zwolniony z internowania z uwagi na zły stan zdrowia, spowodowany aresztowaniem.

Alina Mucha

Od jesieni 1980 r. była członkiem NSZZ „Solidarność” przy KWK „Wujek” w Katowicach. Po wprowadzeniu stanu wojennego uczestniczyła w dniach 13–16 XII 1981 r. w strajku okupacyjnym na terenie kopalni. Włączyła się w przebieg akcji protestacyjnej przygotowując, organizując i kierując dostarczaniem żywności strajkującym górnikom. Jako członek Straży Przemysłowej umożliwiała bezpośredni kontakt górnikom z ich rodzinami, przekazywała grupom strajkujących górników wiadomości o siłach milicyjnych wokół kopalni, przekonywała górników do kontynuowania strajku. W dniu 15 XII 1981 r. nawoływała oczekujące przed kopalnią kobiety do wejścia na teren kopalni, aby w ten sposób utrudnić siłom milicyjnym interwencję. 16 XII 1981 r. namawiała strajkujących górników, by nie zaprzestali akcji protestacyjnej, a podczas pacyfikacji kopalni do walki z oddziałami ZOMO. Podczas pacyfikacji kopalni udzielała pomocy poszkodowanym górnikom. Po rozwiązaniu strajku nie zaprzestała swojej działalności i w dalszym ciągu namawiała środowiska opozycyjne do walki przeciw PRL. Zatrzymana przez MO 24 XII 1981 r. została tymczasowo aresztowana. Przebywała w aresztach śledczych w Katowicach i Sosnowcu. 9 II 1982 r. została zwolniona.

Bolesław Tadeusz Piątek

Od września 1980 r. członek NSZZ „Solidarność” przy Biurze Projektów Kolejowych w Katowicach. W czasie trwania stanu wojennego nie zaniechał działalności niepodległościowej w ramach zdelegalizowanych struktur NSZZ „S”. Drukował i kolportował na terenie KWK „Rozbark” w Bytomiu opozycyjne wydawnictwa niepodległościowe. Ponadto zajmował się zbiórką pieniędzy dla rodzin internowanych i aresztowanych. 27 II 1982 r. został internowany, 7 III 1982 r. – postanowieniem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach – tymczasowo aresztowany. Przebywał w AŚ w Katowicach. Wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu na sesji wyjazdowej w Katowicach 24 III 1982 r. został skazany na 3 lata pozbawienia wolności. Przebywał w ZK we Wrocławiu. W październiku 1982 r. z powodów zdrowotnych udzielono mu przerwy w odbywaniu kary. Postanowieniem SŚOW we Wrocławiu z 8 VIII 1983 r. został zwolniony.

Tadeusz Piecyk

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek”. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe został postrzelony i w wyniku obrażeń doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Mieczysław Pieronkiewicz

Uczestnik strajku w KWK „Wujek” w Katowicach w dniach 13–16 XII 1981 r. 20 XII 1981 r. został internowany. Przebywał w następujących ośrodkach odosobnienia: 20 XII 1981 r. – 5 II 1982 r. w areszcie KWMO w Katowicach, 5 II – 10 III 1982 r. w ośrodku odosobnienia w Jastrzębiu-Zdroju, 10 III – 15 IV 1982 r. w ośrodku odosobnienia w Kokotku, 15 IV – 23 VII 1982 r. w ośrodku odosobnienia w Zabrze-Zaborzu. W latach 1982–1989 był kolporterem podziemnych wydawnictw na terenie KWK „Wujek”. Ponadto był on współorganizatorem uroczystości rocznicowych dot. pacyfikacji kopalni. W marcu 1989 r. był jednym z

założycieli Komitetu Inicjatywnego NSZZ „Solidarność” na KWK „Wujek”; Komitet ten rozpoczął faktyczną działalność po rejestracji NSZZ „Solidarność”.

Andrzej Janusz Pietruś

Działał w czasie strajków w 1980 r. i podczas tworzenia się NSZZ „Solidarność”. Na oddziale kopalni, w której pracował, był mężem zaufania, utrzymywał kontakty z działaczami KPN i był jej sympatykiem. Do grudnia 1981 r. pełnił funkcję łącznika między szybami kopalni na wypadek strajku. Po wprowadzeniu stanu wojennego namawiał pracowników KWK „Rozbark” w Bytomiu do akcji protestacyjnych, był jednym z organizatorów zbiórki pieniędzy na rzecz rodzin osób internowanych, miał być również inicjatorem wywieszenia flagi Solidarności na szybie „Bończyk” w dniu 1 V 1982 r. Po tym zdarzeniu internowany 12 V 1982 r. w Zabrze-Zaborzu, następnie przeniesiony do ZK w Uhercach. Z internowania zwolniony 26 XI 1982 r. Po zwolnieniu powrócił do pracy w KWK „Rozbark”, jednak 20 I 1983 r. otrzymał wypowiedzenie, a 21 III 1983 r. został zwolniony i na zasadzie przeniesienia podjął pracę w Izbie Wyrzeźwień w Bytomiu. W styczniu 1983 r. brał udział w spotkaniu byłych internowanych działaczy Solidarności; spotkanie to miało na celu skonsolidowanie środowiska. W 1984 r. podczas przeszukania mieszkania ww. zakwestionowano kilka wydawnictw oraz skonfiskowano papier oraz farbę drukarską i zatrzymano go na 48 godzin. Aż do 1988 r. funkcjonariusze SB prowadzili z nim rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze.

Zenon Pigoń

Od 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność”, pełniąc m.in. funkcję przewodniczącego Komisji Okręgowej NSZZ „S” Pracowników Oświaty i Wychowania w Bytomiu. W dniach 13–14 XII 1981 r. uczestniczył w akcji strajkowej na terenie Bytomia. Na mocy decyzji z 14 XII 1981 r. został internowany i osadzony w Zabrze-Zaborzu. 18 I 1982 r. przeniesiony do Aresztu Śledczego w Katowicach, zwolniony 22 II 1982 r. Wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z 22 II 1982 r. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat oraz karę grzywny. W związku z rewizją wniesioną przez podprokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach Sąd Najwyższy – Izba Wojskowa w Warszawie wyrokiem z 16 IV 1982 r. orzekł zmianę wyroku SŚOW poprzez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności i kary grzywny, z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania, tj. od 18 I 1982 r. do 22 II 1982 r. Zgodnie z postanowieniem SŚOW we Wrocławiu z 27 VII 1983 r. został on objęty amnestią. W latach 1983–1987 był redaktorem naczelnym podziemnego pisma „Głos Śląsko-Dąbrowski”, za którego kolportaż został zatrzymany na 48 godzin i przewieziony do AŚ w Katowicach.

Stanisław Bogumił Płatek

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. W dniach 1–3 IX 1980 r. uczestniczył w strajku na terenie kopalni. Od września 1980 r. był członkiem NSZZ „Solidarność” przy KWK „Wujek”. W grudniu 1980 r. został sekretarzem Komisji Rewizyjnej NSZZ „S”. Po ogłoszeniu stanu wojennego w dniach 13–16 XII 1981 r. organizował i kierował strajkiem na terenie kopalni jako przewodniczący Komitetu Strajkowego. W początkowym okresie strajku zorganizował strażę robotnicze, które

patrolowały bramy oraz ogrodzenia kopalni. W wyniku pacyfikacji kopalni przez siły milicyjne w dniu 16 XII 1981 r. został postrzelony Przebywał jako internowany w szpitalu przy Areszcie Śledczym w Bytomiu. Postanowieniem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Katowicach z dnia 31 XII 1981 r. został tymczasowo aresztowany. 9 II 1982 r. wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego w Katowicach został skazany na 4 lata pozbawienia wolności. Przebywał w Okręgowym Szpitalu Więziennym w Bytomiu, w Areszcie Śledczym w Zabrze oraz w Zakładzie Karnym we Wrocławiu. W lutym 1983 r. został tymczasowo zwolniony z odbywania kary ze względu na stan zdrowia. Postanowieniem Sądu ŚOW z dnia 8 VIII 1983 r. o zastosowaniu amnestii złagodząco Stanisławowi Płatkowi karę pozbawienia wolności o połowę, do 2 lat pozbawienia wolności. W latach 1986–1989 był kolporterem wydawnictw opozycyjnych.

Aleksander Stefan Przygodziński

Od stycznia 1981 r. był przewodniczącym Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” w Hucie im. Bolesława Bieruta w Częstochowie. W dniach 13–16 XII 1981 r. w Stoczni Gdańskiej im. Lenina był współorganizatorem Krajowego Komitetu Strajkowego, który wydał Komunikat wzywający Polaków do podjęcia strajku generalnego. Decyzją z 18 XII 1981 r. internowany i skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie (28 XII 1981 r.) na 3 lata pozbawienia wolności oraz utratę praw publicznych. Wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z 20 II 1982 r. ww. karę zwiększono do 5 lat więzienia. Postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Wałbrzychu z dnia 13 V 1983 r. przedterminowo zwolniony z Zakładu Karnego w Kłodzku. Od marca 1985 r. był współzałożycielem Regionalnej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „S” w Częstochowie. Od 1985 r. współwydawca i drukarz podziemnego pisma „Wytrwamy”. Od września 1988 r. brał udział w reaktywowaniu struktur NSZZ „S” w Hucie im. Bolesława Bieruta, a w 1989 r. został przewodniczącym Regionalnej Komisji Wykonawczej Związku.

Stanisława Przytocka

Działaczka NSZZ „Solidarność” na terenie Zabrze. Po wprowadzeniu stanu wojennego angażowała się w niesienie pomocy rodzinom osób internowanych organizując zbiórki pieniędzy, żywności i odzieży. Internowana 12 V 1982 r. i osadzona początkowo w Katowicach, a następnie przewieziona do Bytomia Miechowic, gdzie przebywała do dnia 23 VII 1982 r. W latach 1982–1988 systematycznie kontrolowana przez Służbę Bezpieczeństwa PRL.

Kazimierz Stanisław Rudzki

Działacz NSZZ „Solidarność” od początku istnienia związku. Pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „S” przy KWK „Bobrek” w Bytomiu. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność w podziemnych strukturach „Solidarności”, ponadto zajmował się kolportowaniem nielegalnych ulotek oraz wydawnictw bezdebitowych. Został internowany 17 VII 1982 r. i przebywał kolejno w: Zabrze Zaborzu, Grodkowie oraz Uhercach. Zwolniony z internowania 3 XII 1983 r. Z uwagi na zaangażowanie w działalność opozycyjną, mającą na celu odzyskanie przez Polskę

niepodległości i suwerenności, na przestrzeni lat 1982–1988 podlegał inwigilacji szczególnej przez organy bezpieczeństwa państwa PRL.

Marek Henryk Skwarczyński

Działacz NSZZ „Solidarność” w Fabryce Zmechanizowanych Obudów Ścianowych „Fazos” w Tarnowskich Górach. W dniach 21–22 VIII 1980 r. uczestniczył w strajku w „Fazos”, pełniąc funkcję przewodniczącego Komitetu Strajkowego. Od września 1980 r. członek NSZZ „S” w zakładzie pracy; objął stanowisko wiceprzewodniczącego Komisji Zakładowej. W dniach 14–17 XII 1981 r. w odpowiedzi na wprowadzenie stanu wojennego organizował i uczestniczył w strajku w „Fazos”. W dniu 21 XII 1981 r. został tymczasowo aresztowany. Przebywał w Areszcie Śledczym w Zabrze. W lutym 1982 r. zwolniony z pracy w „Fazos”. Wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu na sesji wyjazdowej w Katowicach z dnia 16 II 1982 r. został skazany na 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przebywał w zakładach karnych w Raciborzu, Wrocławiu i Strzelinie. Na mocy uchwały Rady Państwa z maja 1983 r. został zwolniony z więzienia.

Leonard Franciszek Warda

Działacz NSZZ „Solidarność” w Fabryce Zmechanizowanych Obudów Ścianowych „Fazos” w Tarnowskich Górach. W dniach 21–22 VIII 1980 r. uczestniczył w strajku w „Fazos”. Po powstaniu NSZZ „S” w zakładzie pracy pełnił funkcję wiceprzewodniczącego i sekretarza Komisji Zakładowej. W trakcie swojej działalności utrzymywał bezpośrednie kontakty z działaczami NSZZ „S” i Konfederacji Polskiej Niepodległej z województwa katowickiego. Był jednym ze współorganizatorów marszu głodowego w czerwcu 1981 r. w Tarnowskich Górach. W dniach 14–17 XII 1981 r. w odpowiedzi na wprowadzenie stanu wojennego został głównym organizatorem i uczestnikiem strajku w „Fazos”. Po rozwiązaniu strajku ukrywał się. 21 XII 1981 r. został tymczasowo aresztowany. Przebywał w Areszcie Śledczym w Zabrze. Wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 16 II 1982 r. został skazany na 3,5 roku pozbawienia wolności i osadzony w zakładach karnych w Raciborzu i Wrocławiu. Ze względu na stan zdrowia postanowieniem Sądu ŚOW z 19 XI 1982 r. został warunkowo zwolniony, a na mocy uchwały Rady Państwa z 20 IV 1983 r. zwolniony z więzienia.

Władysław Wójcik

Pracownik KWK „Wujek” w Katowicach od 1980 r., działacz NSZZ „Solidarność” od początku istnienia związku. W dniach 14–16 XII 1981 r. na terenie kopalni brał udział w strajku okupacyjnym, który wybuchł na znak sprzeciwu wobec wprowadzenia stanu wojennego. 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji KWK „Wujek” przez oddziały MO i ZOMO Pan Władysław Wójcik znalazł się wśród 21 rannych górników, doznając ranny postrzałowej kolana.

Zbigniew Wójcik

Od 1976 r. pracownik KWK „Wujek” w Katowicach, działacz NSZZ „Solidarność” od początku istnienia związku. W dniach 14–16 XII 1981 r. na terenie kopalni brał udział w strajku okupacyjnym, który wybuchł na znak sprzeciwu wobec wprowadzenia stanu

wojennego. 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały MO i ZOMO znalazł się wśród 21 rannych górników odnosząc ranę postrzałową ręki.

Ignacja Wyszygiel

We wrześniu 1982 r. brała udział w założeniu Młodzieżowego Komitetu Oporu Społecznego w Katowicach. Komitet zajmował się organizowaniem pomocy dla rodzin poległych i rannych górników KWK „Wujek”. Wraz z mężem we własnym mieszkaniu drukowała podziemne pismo „Wujek”, które było organem prasowym Młodzieżowego Komitetu Oporu Społecznego. Drukowała i kolportowała również ulotki informujące o uroczystościach rocznicowych oraz cegielki na budowę pomnika ku czci poległych górników. Do 1989 r. brała udział w kolportażu pism: „Górnika Polskiego”, „Jutrzenka”, „Niepodległość”, „Głos Śląsko-Dąbrowski”, „RIS” oraz „KOS”.

Stanisław Wyszygiel

Działacz opozycji demokratycznej PRL, od września 1980 r. w szeregach NSZZ „Solidarność”. W dniach 14–16 XII 1981 r. brał udział w demonstracji zorganizowanej pod bramą KWK „Wujek” w Katowicach, manifestując sprzeciw wobec decyzji o wprowadzeniu stanu wojennego. Zajmował się drukowaniem i kolportowaniem nielegalnych wydawnictw związkowych, m.in. „Głosu Śląsko-Dąbrowskiego”, „Górnika Polskiego”, „Jutrzenki”, „Tygodnika Mazowsze”. We wrześniu 1982 r. uczestniczył w powołaniu Młodzieżowego Komitetu Oporu Społecznego przy KWK „Wujek”. W latach 1982–1989 systematycznie uczestniczył w uroczystościach upamiętniających pacyfikację KWK „Wujek” w dniu 16 XII 1981 r. Z racji głoszonych poglądów politycznych, przynależności do struktur „Solidarności”, prowadzenia działalności mającej na celu odzyskanie przez Polskę suwerenności oraz respektowanie praw człowieka był wielokrotnie zatrzymywany, przesłuchiwany oraz kontrolowany przez organy bezpieczeństwa PRL.

Krzysztof Zaniewski

Działacz NSZZ „Solidarność”. Uczestnik i jeden z przywódców strajku okupacyjnego na KWK „Borynia” w Jastrzębiu-Zdroju w okresie stanu wojennego. Aresztowany 16 XII 1981 r. Skazany 23 I 1982 na 3 lata pozbawienia wolności. Zaliczono mu jednocześnie okres tymczasowego aresztowania od 16 XII 1981 r. do 23 I 1982 r. (wyrok okresowo zawieszono w 1983 r. na okres dwóch lat, a ww. zwolniono warunkowo 27 IV 1983). Zwolniony dyscyplinarnie z pracy za udział w strajku, ale później ponownie przyjęty na stare stanowisko (brak określenia ram czasowych zwolnienia z pracy). W latach 1982–1984 pozostawał w zainteresowaniu SB w ramach SOR krypt. „Borek” z uwagi na fakt zorganizowania w 1981 r. strajku na KWK „Borynia”. W latach 1982–1984 zastrzeżono mu możliwość wyjazdu zagranicę.

Józef Bolesław Czekalski

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek”. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe został postrzelony w klatkę piersiową. W wyniku odniesionych ran zmarł na miejscu. Miał 48 lat.

Marian Giermuziński

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. Uczestnik strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. W dniu 16 XII 1981 r. brał udział w starciach podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe. W wyniku postrzału z broni palnej został poważnie ranny i przewieziony do Szpitala Górniczego w Katowicach-Ochojcu z raną klatki piersiowej. Doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Józef Krzysztof Giza

Górnik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach od 1978 r. W dniach 14–16 XII 1981 r. na terenie kopalni brał udział w strajku okupacyjnym, który wybuchł na znak sprzeciwu wobec wprowadzenia stanu wojennego. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji KWK „Wujek” przez oddziały MO i ZOMO został śmiertelnie ranny. Miał 24 lata.

Joachim Józef Gnida

Górnik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach od 1972 r., działacz NSZZ „Solidarność” od września 1980 r. W dniach 14–16 XII 1981 r. na terenie kopalni brał udział w strajku okupacyjnym, który wybuchł na znak sprzeciwu wobec wprowadzenia stanu wojennego. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji KWK „Wujek” przez oddziały MO i ZOMO został ciężko ranny. Zmarł w szpitalu 2 I 1982 r. Miał 28 lat.

Ryszard Józef Gzik

Pracownik KWK „Wujek” w Katowicach od 1978 r., działacz NSZZ „Solidarność”. W dniach 14–16 XII 1981 r. na terenie kopalni brał udział w strajku okupacyjnym, który wybuchł na znak sprzeciwu wobec wprowadzenia stanu wojennego. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji KWK „Wujek” przez oddziały MO i ZOMO został śmiertelnie postrzelony w głowę. Miał 35 lat.

Bogusław Kopczak

Górnik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. W dniach 14–16 XII 1981 r. na terenie kopalni brał udział w strajku okupacyjnym, który wybuchł na znak sprzeciwu wobec wprowadzenia stanu wojennego. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji KWK „Wujek” przez oddziały MO i ZOMO został śmiertelnie ranny. Miał 28 lat.

Stanisław Sławomir Łaski

Działacz NSZZ „Solidarność” od lutego 1981 r. Był zatrudniony w redakcji biuletynu NSZZ „Solidarność” Huty Katowice „Wolny Związkowiec”, gdzie zamieszczał rysunki ośmieszające władze polityczne i rządowe. Od 1 XI 1981 r. zatrudniony w dziale informacji Zarządu Regionu Śląsko-Dąbrowskiego, dla którego stworzył projekty plakatów ośmieszających Leonida Breżniewa, rozpowszechnionych na terenie Dąbrowy Górniczej. Po wprowadzeniu stanu wojennego przeprowadził wraz z innymi akcję protestacyjną w jednej z kopalń. W związku z powyższym był poszukiwany listem gończym i zatrzymany 26 XII 1981 r. w Białej Podlaskiej, a następnie internowany. Od 11 II 1982 r. tymczasowo aresztowany w ZK w Strzelcach Opolskich i Areszcie Śląskim w Katowicach. W dniu 6 IV

1982 r. skazany na 1 rok pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata, w tym też dniu zwolniony z aresztu tymczasowego. W lipcu 1983 r. w ramach ustawy o internowanych wyjechał wraz z rodziną na pobyt stały do RFN. Ponownie znalazł się w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w latach 1984–1988 r. po wystąpieniu w audycji Radia Wolna Europa.

Andrzej Pelka

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe został postrzelony. W wyniku odniesionych ran zmarł w szpitalu dnia 17 XII 1981 r. Miał 19 lat.

Jan Józef Stawisiński

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek”. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe został postrzelony w głowę. W wyniku odniesionych ran zmarł w szpitalu dnia 25 I 1982 r. Miał 21 lat.

Zbigniew Marian Wilk

Górnik KWK „Wujek” w Katowicach. W dniach 14–16 XII 1981 r. na terenie kopalni brał udział w strajku okupacyjnym, który wybuchł na znak sprzeciwu wobec wprowadzenia stanu wojennego. W dniu 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji KWK „Wujek” przez oddziały MO i ZOMO został śmiertelnie postrzelony. Miał 30 lat.

Zenon Zając

Pracownik Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach. Brał udział w strajku, który miał miejsce na terenie kopalni w dniach 13–16 XII 1981 r. 16 XII 1981 r. podczas pacyfikacji kopalni przez oddziały milicyjno-wojskowe został postrzelony. W wyniku odniesionych ran zmarł dnia 16 XII 1981 r. Miał 22 lata.